

การศึกษาความสามารถในการดูดซึมด้วยยา CCA ของไม้ไผ่โดยวิธีการแช่

สุวรรณ อ่าเผือก

บทคัดย่อ

จากการศึกษาเพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการดูดซึมด้วยยาของไม้ไผ่ ที่มีการเจาะรูบนปล้องเป็นจำนวน 0, 1 และ 2 รู ก่อนนำไปอาบน้ำยา โดยวิธีการแช่ในด้วยยา CCA เข้มข้น 3% ที่ระยะเวลา 1, 3 และ 7 วัน และนำมาวิเคราะห์หาปริมาณด้วยยาในเนื้อไม้ไผ่ ด้วยเครื่อง Atomic Absorption Spectrophotometer โดยใช้ไม้ไผ่รวกเป็นกรณีศึกษา พบว่า ทั้งจำนวนรูที่เจาะบนปล้องไม้ไผ่และระยะเวลาในการแช่ มีผลกระทบต่อ การดูดซึมด้วยยาของไม้ไผ่เป็นอย่างมาก โดยการเจาะ 2 รู จะทำให้ไม้ไผ่มีการดูดซึมด้วยยามากที่สุด (1,847.44 ppm) รองลงมาเป็น การเจาะ 1 รู (980.89 ppm) ในขณะที่ไม้ไผ่ที่ไม่มีการเจาะรูนั้นมีการดูดซึมด้วยยาน้อยที่สุด เพียง 306.64 ppm ส่วนผลของระยะเวลานั้นพบว่า การแช่ที่ระยะเวลา 1 วัน และ 3 วัน ให้ผลในการดูดซึมด้วยยาก่อนข้างน้อยเทียบเท่ากัน ในทางสถิติ โดยมีค่าเป็น 603.47 และ 889.86 ppm ตามลำดับ สำหรับการแช่ที่ระยะเวลา 7 วันนั้นมีการดูดซึมด้วยยามากที่สุด โดยมีค่าเป็น 1,535.24 ppm นอกจากนี้ยังพบว่า ไม้ไผ่ที่ไม่เจาะรู แช่ในน้ำยานาน 1, 3 และ 7 วัน มีการดูดซึมด้วยยาก่อนข้างน้อยและมีค่าใกล้เคียงกับไม้ไผ่ที่มีการเจาะ 1 รู แช่ในน้ำยานาน 1 และ 3 วัน ซึ่งทั้งหมดจัดเป็นกลุ่มที่มีความสามารถในการดูดซึมด้วยยาต่ำ (162.17 – 744.94 ppm) ส่วนไม้ไผ่ที่เจาะ 2 รู แช่ในน้ำยานาน 1 วัน จัดเป็นกลุ่มที่มีความสามารถในการดูดซึมด้วยยาปานกลาง (1,234.83 ppm) สำหรับไม้ไผ่ที่จัดว่ามีความสามารถในการดูดซึมด้วยยาสูง คือ ไม้ไผ่ที่เจาะ 1 รู แช่ในน้ำยานาน 7 วัน และไม้ไผ่ที่เจาะ 2 รู แช่ในน้ำยานาน 3 และ 7 วัน โดยมีค่าการดูดซึมด้วยยาอยู่ระหว่าง 1,748.94 – 2,284.15 ppm

คำหลัก : ไม้ไผ่, การอาบน้ำยาโดยวิธีการแช่, ซีซีเอ, การดูดซึมด้วยยาป้องกันรักษาเนื้อไม้